

INKIJK EXEMPLAAR

van: **HOU ME VAST, IK HEB 'T
KOUD...**

((De titel blijft hetzelfde.
Alleen de namen zijn anders...))

Samenvatting van:

HOU ME VAST, IK HEB 'T KOUD...

(2 vrouwen, 4 mannen - 1 man heeft een hele kleine rol, aan het eind)

Peter (70 jaar) is een schrijver die weet dat zijn einde nadert. Hij maakt zich vreselijk bezorgd over zijn vrouw, Adrienne (35 jaar) en hoe het nu verder met haar moet gaan. Daarom heeft hij een huwelijksbureau in de hand genomen, die ervoor moet zorgen dat er - *zogenaamd toevallig* - een man in hun leven opduikt, die dan later de zorg voor zijn vrouw kan overnemen.

Adrienne komt hier echter achter. Zonder het haar man te vertellen weigert ze dit spel mee te spelen.

Marie, hun huisvriendin (tevens de jeugd vriendin van Peter en ook zijn lijfarts) heeft als *tussenpersoon* in deze kwestie een sterke rol.

Dennis is hun klusjesman. Hij heeft een spraakgebrek, maar is beslist niet dom.

Robin is *de-uitgekozen-man-die-plotseling-opduikt*. Een intelligente innemende man, die bij Adrienne in het begin behoorlijk wat afschuw opwekt, maar steeds meer in haar achting stijgt.

((Dit drama is een ultieme uitdaging voor iedere toneelgroep, die eens een keer iets heel anders wil spelen, dan een blijspel of klucht... Peter vd Bijlaardt)).

Een drama

In 3 bedrijven

Voor 2 vrouwen en 4 mannen
(4e man heeft slechts enkele regels in het laatste
bedrijf)

Hou me vast, ik heb 't koud...

Door

© *Peter van den Bijllaardt*

PERSONEN

- Peter** 70 jaar. Beroemd schrijver. Hij is stervende. Een bijzonder intelligente man, met een cynisch gevoel voor humor. Hij weet dat zijn einde nadert en maakt zich hierover vreselijk bezorgd, hoe het nu verder met zijn vrouw, **Adrienne** moet.
- Adrienne** 35 jaar. Een boeiende en zelfbewuste vrouw. Weet dat het niet goed gaat met **Peter** en maakt zich daar grote zorgen om. Maar probeert tevens, dit zo goed als maar mogelijk is voor hem te verbergen.
- Marie** Ronde de 60 jaar. Jeugdvriendin en lijfarts van Peter. Vriendelijke intelligente vrouw, met een

apart gevoel voor humor. Leeft enorm met de situatie mee.

Dennis **20/50 jaar.** Een verstandelijk beperkte jongen/man. Hij spreekt met een slepende neusklank en kan moeilijk uit zijn woorden komen. Hij weet wel wát hij wil gaan zeggen, maar kan dan niet de juiste woorden voor de zin vinden.
Als hij lacht, of grijnst komt dit een beet je dom over. **Peter, Adrienne en Marie** behandelen hem echter als een volwaardig mens. Het is dan ook niet de bedoeling, dat hij van deze rol een **typetje** maakt!
Ongetwijfeld krijgt hij - **in dit pure drama** - de lachers op zijn hand. Maar dit mag nóóit geforceerd worden opgeroepen!
Zijn manier van spreken staat in mijn stuk fonetisch beschreven. Men mag hier natuurlijk ook een eigen interpretatie aan toevoegen.

Robin Bijlsma **34 jaar.** Aankomend schrijver, die Peter om advies komt vragen. Intelligent en meelevend.

Boris **40 jaar.** Een rol *[aan het eind]* van maar enkele zinnen.

TONEEL

Het toneel bestaat uit een luxe ingerichte kamer. Mag modern zijn, maar ook klassiek. In de hoek van de rechterwand is de deur naar de hal. In de linkerwand (ca. 1 meter van de hoek vandaan) zijn de tuindeuren. Ervoor hangen vitrage en overgordijnen. Tegen de achterwand staat een kolossale boekenkast vol ingebonden wetenschappelijke- en kunstboeken. En een heleboel romans. Hier en daar staan er kleine kunstvoorwerpen tussen.

Op hoogte, zodat Peter erbij kan staan enkele flessen sterke drank en een paar glazen. Tegen de rechterwand staat een stereokast, waarop een ouderwetse stereo-unit staat. Op deze unit staat een pick-up met het deksel omhoog. Ernaast staan 2 speakerboxen. Onderaan de kast staan een stuk of 30 Lp's. Iets uit het midden staat een hoekbank. Haaks erop een gemakkelijke fauteuil - ertussen een salontafel, waaronder enkele kranten liggen en wat weekbladen. Heeft men voldoende ruimte, dan kunnen er hier en daar enkele kleine tafeltjes worden neergezet. Waarop planten, een mooi bloemstuk of/en een kunstvoorwerp kan staan. Aan de wanden hangen moderne olieverfschilderijen, of/en grote ingelijste foto's.

KLEDING

Alle kleding heb ik - tussen de teksten door - zorgvuldig beschreven. Dit is echter alleen maar een indicatie. Ik vind dat iedereen moet spelen in kleding, waarin men zich het prettigst voelt. Houdt echter wel rekening met de karakters van de personen!

MUZIEK

Ik ben een toneelschrijver, die vindt dat een toneelstuk helemaal compleet moet zijn. Dit houdt in dat ik, voor het doek open gaat, tussen de bedrijven door en aan het eind muziek laat horen. Meestal gebruik ik hiervoor verschillende zangnummers, die met het stuk te maken hebben. Voor dit stuk heb ik **Nina Simone** gekozen.

BIJZONDERHEDEN

Bij mijn (aanwijzingen) staat alleen maar wanneer er iemand moet gaan zitten. De regisseur bepaalt waar.

KORTE SCENE UIT HET EERSTE BEDRIJF

**Begin van:
Hou me vast, ik heb het koud...**

Zaallicht uit

Langzaam het nummer: **'Wild Is The Wind...'** van **Nina Simone** van zacht naar redelijk hard draaien. Pas nadat Nina de titeltekst heeft gezongen het **DOEK** open.

Het stuk speelt zich in de herfst af.

De tuindeuren staan open. De vitrage en de overgordijnen zijn opzij geschoven. Het toneel blijft even leeg. Zo gauw het **DOEK** helemaal open is de muziek langzaam wegdraaien!

EERSTE BEDRIJF

Zaterdagochtend: 09:30 uur.

- Peter **Op. Hij zit in een rolstoel. Gekleed in pyjama en warme kamerjas, waaronder een zijden sjaal zit. Op zijn hoofd heeft hij zo'n Grijsje 'Russische krulletjes muts.'** Aan zijn voeten dikke sokken en warme pantoffels. Over zijn knieën, tot aan zijn voeten heeft hij een dikke spreij van imitatiebont.
- Dennis **Duwt de rolstoel, via de tuindeuren, de kamer in. Hij is gekleed in een joggingbroek en een pullover. Om zijn hals heeft hij een wollen sjaal geknoopt. Oude versleten joggingschoenen. Een felgekleurde honkbalpet. Hij trekt de tuindeuren tot op een kier dicht.**

- Peter Naar de platen, Dennis. **[Terwijl hij naar het stereomeubel wordt gereden geeft hij zijn muts aan Dennis en hangt zijn sjaal aan de leuning van de stoel. Hij pakt een stapeltje Lp's op en zoekt een plaat uit. Legt de plaat op de draaischijf en zet de naald er op. Men hoort even later de muziek van goeie Blues. Peter zet de volumeknop ver open, leunt achterover en sluit zijn ogen]**
- Dennis **Wiegt onhandig op de muziek. Maakt af en toe een wilde beweging.**
- Adrienne **[Op. Gekleed in een pyjama en ochtendjas. Mooie bontsloffen. Ze loopt naar de volumeknop en zet de muziek zó zacht dat het geluid niet langer hinderlijk is. Ziet dan pas dat de tuindeuren open staan. obstinaat]** Jullie gaan me toch niet vertellen dat jullie buiten zijn geweest, hè?
- Peter 't Is heerlijk weer buiten.
- Adrienne 't Is guur buiten. Vanochtend was het maar enkele graden boven nul. **[Ze trekt de tuindeuren dicht en kijkt naar buiten]** Héérlijk weer. 't Is 'n wonder dat 't nog niet regent.
- Peter **[Scheve grijns]** Wij hebben daar niets van gemerkt. Hebben wij daar wat van gemerkt, Dennis?
- Dennis Hè? Wát, m'neer Overveen?
- Peter Heb jij 't buiten koud gehad?
- Dennis Ik nie. Maar goed koud ken ik boeltje goed tege.
- Adrienne **[Bezorgd tot Peter]** Je hele haar zit door de war. **[Ze probeert het te fatsoeneren]**

- Peter Dat komt omdat ik jouw muts op heb gehad. **[Als Adrienne hem vragend aankijkt wijst hij er naar]** Die potsierlijke muts daar. Die jij me voor de kerst hebt gegeven.
- Adrienne **[Aangenaam verrast]** Hé! Is die weer terecht?
- Peter **[Gemaakt somber]** Ja. Dennis kwam er vanochtend mee aandraven.
- Adrienne Waar heb je 'm gevonden, Dennis? Die múts.
- Dennis **[Grote vragende ogen]** Múts? **[Kijkt naar de muts]** O, múts?... Achter hout. In schúúr! Achter bóeltje veel blokke hout.
- Adrienne **[Kijkt Peter met een scheve glimlach aan]** Hoe zou dat ding daar nu terecht zijn gekomen?
- Peter **[Schaapachtig]** Ik heb geen idee, lieverd.
- Adrienne Naar buiten. Met dit weer. Ben je vergeten wat Marie heeft gezegd?
- Peter Dat weet ik nog heel goed, ja. Ze zei... Als je je maar warm aankleedt.
- Adrienne **[Wappert met een hand]** En noem je dat jezelf warm aankleden. Als je nou nog 'n sjaal had omgedaan.
- Peter **[Grijzend tilt hij de sjaal omhoog]** En wat is dit? 'n Zoute haring soms? **[Slaat de deken van zijn benen]** En ik heb m'n geitenharen sokken aan. Is er al koffie?

**NOG EEN KORTE SCENE
UIT HET EERSTE BEDRIJF**

- Peter **[Licht geamuseerd]** Waarom hebben we dit gesprek dan?
- Adrienne **[Weer die tedere glimlach. Zacht]** Omdat we die allebei nodig achtten. **[Nog zachter]** Misschien is dit wel de laatste keer dat we zo'n gesprek met elkaar hebben.
- Peter **[Kijkt Adrienne ernstig aan]** En ik mag 't nooit over mijn dood hebben.
- Adrienne Niet op de cynische manier waarop jij er over spreekt. Dat kwetst me en dat weet je. En ik vertrouw er ook op dat je je aan je belofte houdt.
- Peter **[Scheve grijns]** Ik moet wel. Ik ben nog hulpelozer dan een mol in een gloeilamp, die zijn zonnebril is vergeten. Maar ja... Wat houdt nou de belofte van 'n zieke ouwe demente man nog in? Ik kan 'm iedere dag breken en jij blijft me vergeven. Ik lust nog wel koffie. **[Terwijl Adrienne inschenkt]** O ja, dat moet ik je nog vertellen... Er komt iemand op bezoek dit weekend.
- Adrienne **[Schenkt haar eigen beker ook bij]** O...
- Peter Ja. 'n Schrijver. Tenminste, dat wil hij worden.
- Adrienne **[Is weer op haar oude plek gaan zitten]** Wie is 't? Ken ik 'm?
- Peter Nee. Ik heb 'm voorgesteld hierheen te komen.
- Adrienne Voor wat precies?
- Peter Ik ga 'm adviezen geven.
- Adrienne **[Kijkt Peter even bedenkelijk aan]** Ik dacht dat jij er een hekel aan had, schrijvers adviezen geven.

- Peter **[Zonder haar aan te kijken]** Mag 'n mens op z'n ouwe dag niet van mening veranderen?
- Adrienne **[Opgewekt]** Van mij wel, lieverd. Ik ben alleen 'n tikkeltje verrast.
- Peter **[Scheve grijns]** Dan lukt het me nog steeds jou te verrassen.
- Adrienne Gelukkig wel. Anders zou 't leven maar heel saai zijn. **[Zachtjes lachend]** Of om het stopwoordje van Dennis te gebruiken. 'n Bóeltje saai zijn. **[Beiden grinniken]** Hoe heet die schrijver?
- Peter Waarom wil je dat weten?
- Adrienne Zo maar uit belangstelling. Wie weet ken ik 'm.
- Peter Nou, dan kan ik je niet helpen. Ik heb 'm maar heel even aan de telefoon gehad. Hij heeft zijn naam natuurlijk wel genoemd, maar die ben ik onmiddellijk weer vergeten. Dus een bekend schrijver is het niet. Ik denk ook niet dat die op mijn adviezen zit te wachten.
- Adrienne Hoe laat komt hij?
- Peter Geen idee. Vanochtend.
- Adrienne Maar heb je dan helemaal geen tijd met 'm afgesproken?
- Peter Ik heb tegen 'm gezegd dat hij maar moest zien hoe laat hij kwam.
- Adrienne Typisch weer zo'n manier waarop mannen hun afspraken maken. **[Kijkt op haar horloge]** Kwart voor tien. Dan kan hij dus... **[Deurbel]** er nu al zijn. **[Kijkt Peter aan en zucht diep]** En jij bent helemaal nog niet aangekleed.

- Peter Jij toch ook niet. **[Geamuseerd]** Zeg, 't is gewoon maar een jongeman hoor, die iets meer over mijn wijze van schrijven wil weten. Ik denk dat hij zenuwachtiger is dan jij. En zeker, nu hij al zolang voor de deur staat te wachten. Beleefd is hij zeker, anders had hij nog wel een keer gebeld. **[Deurbel]** Dat heb ik dus mis.
- Adrienne Nou, dan moet hij mijn pyjama maar voor lief nemen. **[loopt snel af]**
- Peter Zal ie best wel spannend vinden. **[Grinnikt en drinkt zijn koffie]**
- Marie **[Op. Gekleed in rijkostuum met zweepje]**
Morgen, Peter.
- Peter O, ben jij 't.
- Marie **[Terwijl ze Adrienne aankijkt]** Altijd weer fijn te weten dat je ergens welkom ben.
- Adrienne **[zachtjes lachend]** Nee, hij verwachtte iemand anders.
- Marie O. Een knappe vrouw, neem ik aan. **[Gaat zitten]** Ja, en dan komt er ineens een oud spook als ik de kamer in. Ik geef toe...
Té...léur...stéllend. Ha lekker koffie. Daar ben ik aan toe.
- Adrienne Ik haal even 'n beker. **[Af]**
- Peter En wat brengt jou er, zo vroeg in de morgen toe ons met een bezoek te vereren?
- Marie Alsof ik zo'n typetje uit een van je boeken hoor. Wat brengt jou er toe, bla bla bla.
- Peter Dan ga ik meteen over naar jouw personage:
Och, ik was aan 't paardrijden bij jullie in de

buurt, dus ik dacht, kom... misschien heeft Adrienne net koffie gezet.

- Marie **[Lacht zacht]** Ja, het boek wordt gelijk een stuk interessanter.
- Peter **[Adrienne op met beker]** Nu ben jij aan de beurt Adrienne: Sorry, maar ik heb maar één beker kunnen vinden en die is niet afgewassen. Je zal het ermee moeten doen meid.
- Marie Och, doe maar. Ik ben wel wat gewend. **[ze moet er zachtjes om lachen. Peter grinnikt]**
- Adrienne **[Kijkt hen één voor één aan]** Ik ben net een halve minuut de kamer uit. In zo'n korte tijd kunnen jullie geen borrel ophebben. **[ze schenkt de beker voor Marie in]** Is hij je weer aan 't plagen, Marie?
- Marie Ach, laat 'm toch. **[spottend]** Dat is het kind in hem. Raakt ie nooit meer kwijt. **[Adrienne zet de beker voor Marie op tafel]** Lekker. Is ie nog heet?
- Adrienne Ik denk het wel.
- Marie Ik waag het er toch op. Zeg... wat is die jongen van jullie ontzettend gedienschtig. Ik was nog niet van m'n paard afgestapt of hij had het leidsel al beet.
- Adrienne Dennis is gek met paarden.
- Marie **[Klein beetje geschrokken]** Hij gaat er toch niet stiekem op rijden, hè?
- Adrienne Maak je geen zorgen. Dennis doet niets zonder 't eerst ons te vragen.
- Marie O, gelukkig maar. Ik wil niet de oorzaak van een ongeluk zijn.

EEN KORTE SCENE UIT HET TWEEDE BEDRIJF

- Peter Ik wil Adrienne over onze zomer op Texel vertellen. Denk jij dat ik dat moet doen?
- Marie **[kijkt hem met grote ogen aan. verbazing in haar stem]** Waarom wil je dat ineens?
- Peter Ik wil 't al jaren. Voordat ik sterf wil ik 't haar vertellen.
- Marie Zit 't je dwars?
- Peter Ja, Adrienne weet alles van me. Alleen die zomer met jou op Texel staat nog tussen ons in... Denk jij er nog wel eens aan?
- Marie **[Kijkt hem even aan. Zachte stem]** Er gaat geen dag voorbij of ik denk er even aan. In 't begin miste ik je zo erg dat, als ik 's nachts wakker werd er huilbuien van kreeg.
- Peter **[Zacht]** Dat heb ik nooit geweten.
- Marie Je hoeft ook niet alles te weten.
- Peter **[Zucht]** Ik denk er de laatste tijd steeds vaker aan... De manier waarop wij elkaar beminden... Het gevoel van verliefdheid, dat ik daarvoor nog niet kende... Jouw tedere handen die me streelden. **[Zucht diep]**
- Marie **[Haar stem klinkt nu heel zacht en anders – vol van liefde ditmaal]** Ik wist niet dat die periode in je leven zo belangrijk voor je was.
- Peter Je moest eens weten.

- Marie Waarom heb je me dat nooit eerder verteld?
- Peter Ik heb er nooit het nut van ingezien. Die zomer zou er niet door terugkeren.
- Marie **[Korte pauze]** Maar dat had je wel gewild.
- Peter **[Zachte stem]** Daar zou ik heel veel voor over hebben, ja. **[Zucht diep]**
- Marie **[Kijkt hem even aan]** Mag ik jou een persoonlijke vraag stellen, Peter?... Maar je moet me beloven er een eerlijk antwoord op te geven.
- Peter Ik ben tegenover jou altijd alleen maar eerlijk geweest.
- Marie Waaróm... ben je met Adrianne getrouwd?
- Peter **[Zucht diep]** Daar heb ik de afgelopen jaren veel over na kunnen denken. Vijf jaar geleden had ik je een heel ander antwoord gegeven als nu... Intussen ben ik erachter dat ik met haar getrouwd ben, omdat Adrianne dit van mij verwachtte... **[Marie wil wat zeggen. Handgebaar van Peter]** Nee, wacht even... Laat me, alsjeblieft uitspreken... In die beginperiode dat ik bij haar woonde voelde ik me ontzettend opgelaten. Ik was toen al 56 jaar en zij pas 21... **[Zucht diep]** Ik kon in die tijd praktisch niets... Ze moest me niet alleen aan en uitkleden, ze moest me ook nog wassen. Kun je je voorstellen hoe ik me toen voelde?... En niet te vergeten, hoe zij zich toen moest voelen... Ik ontdekte echter dat ze door mijn aanwezigheid helemaal begon op te fleuren. Haar overbuurvrouw had me intussen al ingelicht over haar straatvrees. Toen ik bij haar een maand in huis was deed ze al drie maal per week, geheel eigenhandig de boodschappen. En na twee maanden had ze die buurvrouw helemaal niet meer nodig. Toen

het met mij wat beter ging is ze zelfs weer gaan werken. **[Zucht diep]** Maar goed, je wilde weten waarom we met elkaar getrouwd zijn. **[Scheve grijns]** Zo'n ouwe bok als ik en dat superjonge blaadje... Je weet dat ik m'n eerste boek in de gevangenis heb geschreven. Ik had dat hoofdzakelijk gedaan om de tijd door te komen. Adrienne stond er echter op dat ik het naar een uitgever stuurde. Ik heb je eens verteld hóe verbaasd ik was dat die man 't uit wilde geven. En ik was nog meer verbaasd dat mijn boek zo goed verkocht. Door al dat geld en het voorschot van die man, om mijn tweede boek uit te geven stelde ik Adrienne voor verder als man en vrouw door het leven te gaan.

Marie **[Korte pauze]** Zei ze metéén ja?

Peter Ze kon in eerste instantie niets uitbrengen... Ik weet nog goed hoe ze keek toen ik haar mijn voorstel deed. Haar ogen bolden bijna naar buiten. Ze ademde alsof ze een geest had gezien. Ik wachtte heel geduldig tot ze weer wat bij haar zinnen was gekomen. Ze begon weer langzaam adem te halen en knikte... **[Tedere herinneringsglimlach]** Dat was alles dat ze deed. Knikken en mij met die liefdevolle glimlach van haar aankijken. Ik had verwacht dat ze iets zou zeggen als... 'Weet je dit nou zeker Peter?' Óf: 'kunnen we hier niet beter nog even mee wachten?' ;Of: 'Ja, ik wil graag je vrouw worden Peter...' **[Peter toont een liefdevolle glimlach]** Maar ze zei enkel maar: 'Ja, dat lijkt me onder de omstandigheden het beste, Peter.' Dus niet: 'Ja, dit lijkt me het beste.' Nee, ze zei letterlijk: 'Het *lijkt me ónder de omstandighéden* het beste.' Op dat moment besepte ik dat ze zich veel prettiger zou voelen als we getrouwd waren. Dat ze mij van toen af aan als echtgenoot zou kunnen gaan verzorgen bedoel ik. Je moet namelijk weten Marie dat, iedere keer als ze me waste

en zodoende genoodzaakt was me naakt te zien, het ze het daar ontzettend moeilijk mee had. Zo gauw we getrouwd waren was dat allemaal over. **[Zucht diep]** Zij was het ook die voorstelde dat we een tweepersoons bed kochten en voortaan bij elkaar zouden gaan slapen. **[zuchtend]** Kortom... zij was 't die mijn leven volkomen op z'n kop zette... En ten goéde, Marie. Laat dat heel duidelijk zijn.

- Marie **[is onder het vertellen onder de indruk geraakt]** Dat zou ik wel zeggen, ja. Met die meid heb je toen een lot uit de loterij getrokken jongen. Maar om terug te komen op je vraag of je haar over onze zomer moet vertellen. Ik zou t niet doen. Ten eerste was het vóór haar tijd en ten tweede denk ik dat ze 't niet wil weten. In de loop der jaren zijn Adrienne en ik hele goeie vriendinnen geworden, Peter. En als jij er straks niet meer bent wil ik dat graag zo houden. En ik denk heel sterk dat onze vriendschap een stuk minder wordt als ze weet dat wij zo'n hartstochtelijke zomer met elkaar hebben gehad. **[ze staat op en geeft hem een tedere lus op zijn wang. Zuchtend]** Wat niet weet wat niet deert, lieverd.
- Peter O... Dus je denkt dat het beter is het haar maar niet te vertellen?
- Marie Geloof me. Als je het haar niet vertelt is dat beter voor ons allebei.
- Peter Voor jou en mij?
- Marie Nee gekkie. Voor Adrienne en mij. Als jij er straks niet meer bent, denk ik dat ze heel veel behoefte aan een goeie vriendin heeft. **[haalt heel diep adem]**
- Peter Zo te horen heb je nog iets op je hart, dat je mij wil vertellen.

- Marie Ja en dit is nog belangrijker dan die zomer op Texel. Adrienne heeft straks veel behoefte aan een goeie vriendin, dan aan een man, die door een huwelijksbureau is uitgezocht. **[Peter kijkt haar met grote verraste ogen aan – zijn mond gaat zelfs een klein stukje open]** Adrienne weet het van dat huwelijksbureau, Peter.
- Peter **[Licht geërgerd]** O jee, de dames hebben weer zitten babbelen met elkaar, hoor.
- Marie Nee. Ze heeft je mail gelezen. En dat moest ze aan me kwijt. Waarom heb je die mail eigenlijk bewaard?
- Peter **[Is kwaad op zichzelf]** Ze zit nóóit achter die verrekte laptop.
- Marie Nou, vorige week wel. En ze is niet stom. Ze heeft gewoon één bij één opgeteld en is tot de conclusie gekomen dat jouw aankomend schrijvertje een huwelijkskandidaat is. **[Peter slaakt een ontzettend diepe zucht. Marie is licht geamuseerd]** Dus je hebt al die moeite voor niets gedaan, mannetje.
- Peter Ja, da's nu wel duidelijk. **[Zucht diep]** Verdómmme!
- Marie **[Kijkt hem even aan. Ernstig]** Ga je er nu nog mee door?
- Peter Natuurlijk. Dat bureau heeft me verzekerd dat deze man voor Adrienne uitermate geschikt is. En wie zegt me dat ze niet met hem kan opschieten. Misschien klikt het zo goed met die twee dat 't Adrienne helemaal geen ene moer kan schelen wie hij is, of hóe 't allemaal in elkaar steekt. En blijven ze gewoon bevriend met elkaar.

- Marie **[het cynisme druipt er vanaf]** Ja, misschien trouwen ze nog vóór je dood.
- Peter **[knikkend]** Dat is 't waar het hier in Nederland aan schort. We hebben hier 'n tekort aan cynische dokters.
- Marie **[Lacht zachtjes]** Ja, cynische schrijvers hebben we al genoeg. **[Weer ernstig]** Waarom geef je niet gewoon toe dat het idee, iemand voor Adrianne te vinden volslagen bespottelijk is?
- Peter Ik heb er goed over nagedacht en geef 't gewoon 'n kans. Waar hebben jullie 't nog meer over gehad?
- Marie **[Geamuseerd]** We hebben hoofdzakelijk over jou geroddeld, lieverd.
- Peter Nee, serieus. Ik moet natuurlijk wel op de hoogte blijven.
- Marie **[Fel]** Waaróm moet je dat? Van wíe moet je dat?
- Peter Nou kom op, anders doe je ook niet zo moeilijk.
- Marie Adrianne en ik hebben een heel openhartig gesprek met elkaar gehad.
- Peter En daar wil je mij niets over vertellen?
- Marie **[Kijkt hem even aan]** Waar ben je nou eigenlijk bang voor, Peter?
- Peter Ik ben nergens bang voor. Ik wil gewoon niet dat Adrianne wordt gekwetst. In welke vorm dan ook.

NOG EEN KORTE SCENE

UIT HET TWEEDE BEDRIJF

- Robin Ik heb 'n reclamebureau. Ik verzorg de stands op beurzen en ik heb een kleine afdeling die de grafische kant verzorgt. Er werken nu 11 mensen voor me.
- Peter **[Onder de indruk]** Zó!... Dat jij nog tijd over hebt om te schrijven.
- Robin Zoals ik u al zei. Schrijven is een passie van me. Het reclamebureau is uit noodzakelijk kwaad ontstaan. Ik moest inderdaad ook nog leven. Ik ben als 16 jarige als leerling etaleur begonnen, maar mijn specialiteit was het maken van decors. Al snel had ik door dat, voor jezelf beginnen wel enigszins risico met zich meebracht, maar je verdiende een stuk meer. En van 't een is 't ander gekomen.
- Peter Een jongen met ambities dus. Dat kan in deze tijd nooit kwaad. Hoe heet dat bureau van je?
- Robin Studio Bijlsma. **[Smalle glimlach]** Mijn ijdelheid heeft 't van de originaliteit gewonnen.
- Peter Een klein beetje ijdelheid in je leven kan nooit kwaad, jongen. Maar laat 't nooit de overhand krijgen.
- Adrienne **[Op met dienblad, waarop de koffiekant, een volle beker koffie en een glas water. Naast het glas staat een heel klein bol porseleinen bakje, waarin – zogenaamd - 2 pilletjes liggen, die vanuit de zaal niet te zien zijn. Dus... Peter hoeft helemaal geen pilletjes te slikken, maar alleen te doen alsof...]** Koffie. **[Ze zet het blad op tafel, zet de beker voor Robin neer en geeft hem het glas water en het bakje]**

- Peter **[Cynisch]** Zoals je ziet wordt er uitstekend voor me gezorgd. **[Bakje tegen zijn onderlip aan en een kleine beweging naar achteren. Drinkt uit het glas en geeft het dan alles weer terug aan Adrienne]**
- Adrienne **[wijst]** Ik zie dat meneer zijn boek heeft meegenomen. Ik mag aannemen dat meneer zelf wel een nieuwe beker koffie kan inschenken.
- Peter Ik ben er van overtuigd dat hij daar heel handig in is. **[Adrienne af – deur dicht. Peter Kijkt geïnteresseerd naar Robin, die Adrienne nakijkt]** Jij denkt nu vast en zeker... Wat moet zo'n ouwe lul nou met zo'n mooie jonge vrouw.
- Robin **[Geschrokken]** Ik verzeker u dat ik echt niet...
- Peter **[Handgebaar]** Ja laat maar. Schenk voor mij maar koffie in, dan doe je tenminste iets nuttigs. **[Robin Schenkt de beker van Peter vol en geeft hem die]** Waarom ben je eigenlijk niet getrouwd?
- Robin **[Wilde net gaan zitten en bevriest een kort moment middenin zijn handeling. Kijkt Peter vreemd aan]** Kunt u dat aan me zien dan? **[Gaat nu pas zitten en pakt zijn beker]**
- Peter **[flink verontwaardigd]** Aan je zien?! Ik mag aannemen dat je niet getrouwd bent. Wat ik wel wil weten is, of je getrouwd geweest bent?
- Robin **[Aarzelt even]** Ik ben twee jaar getrouwd geweest.
- Peter Zo... Maar dat beviel je niet?
- Robin **[korte stilte]** Mijn vrouw is gestorven.
- Peter Neem me niet kwalijk.

- Robin **[korte stilte]** Waarom wilt u dit allemaal weten?
- Peter Omdat ik niet de eerste de beste onbenul op mijn vrouw afstuur.
- Robin **[Kijkt Peter niet begrijpend aan]** Omdat u...
- Peter Ja jongen. Mijn vrouw kan dan wel 35 jaar jonger zijn dan ik, maar dat betekent natuurlijk niet dat ik niet van d'r hou. **[Kijkt Robin even aan]** Wat zit ik nou allemaal te bazelen. **[zuchtend]** Ja dat krijg je als je ouder wordt. Dan ga je af en toe onzin uit lopen kramen.
- Robin Ik heb heel sterk het gevoel dat u mij iets wil vertellen, maar u weet niet goed hóe.
- Peter **[Diepe zucht]** Een tien voor je opmerkingsgave, jongen. **[Zucht]** En laat ik er daarom niet langer omheen draaien. Ik heb namelijk niet zo lang meer. Op z'n hoogst nog 3 maanden. Maar houdt 't maar op een kort maandje. En als de pijn nog erger wordt, dan nog korter... **[Haalt heel diep, maar kalm adem]** Mijn vrouw is... dat heb je zojuist kunnen zien, nog heel jong. En het staat me tegen dat ze alleen achter blijft. Wat ik dus erg graag wil is iemand voor haar vinden, die ze niet alleen graag mag maar waar ze straks ook nog steun aan heeft.
- Robin **[korte stilte]** En verwacht u van die iemand ook dat hij met haar trouwt?
- Peter Dat moet de tijd uitmaken, jongen. Wat belangrijk is, is dat ze iemand om zich heen heeft waarop ze volledig kan vertrouwen.
- Robin **[korte stilte]** Waarom vertelt u mij dit?

- Peter **[Beetje geërgerd]** Ja, nou ga ik ineens weer aan je twifelen. Op het ene moment gedraag je je als een intelligent persoon, het volgende kom je weer over als een volslagen onbenul. **[hardere stem]** Waarom vertél ik jou dit? Omdat jij, verdómme die persoon kan zijn. Dáárom!
- Robin **[Grote verbaasde ogen]** Ík?
- Peter Já! jíj!
- Robin **[Kijkt Peter even aan]** Waarom ik?
- Peter Hé, wacht 'ns even. Je bent nog lang geen kandidaat hoor. Ik wil eerst nog 'n heleboel van je weten. En daarnaast moet mijn vrouw je ook nog aardig vinden. En dat gelazer met die bloemen helpt daar nou ook niet direct aan mee. Heeft niemand je dan verteld dat ik een veel jongere vrouw heb?
- Robin Niemand. Ik wist dat u getrouwd was, ja. Maar hoe oud uw vrouw is wist ik niet. Vindt u het heel erg vervelend het nu weer over mijn roman te hebben?
- Peter **[hardere stem]** Om de dooie dónder vind ik dat vervelend! We gaan het over jóu hebben. Heb je op 't moment 'n vriendin?
- Robin **[is nu flink in de war]** Nee.
- Peter Prima. Waarom niet?
- Robin Omdat ik... Omdat ik daar geen tijd voor heb. Overdag heb ik het druk met mijn bedrijf en 's avonds werkte ik aan mijn boek.
- Peter Aááh... werkté... Maar die roman daar is nu af. Dus krijg je weer tijd.

Robin Tenzij de uitgever vindt dat er het een en ander aan moet worden veranderd.

Peter **[Glimlacht]** 'n Jongen met zoveel doorzettingsvermogen en die in zichzelf gelooft, daar hou ik van.

NOG EEN KORTE SCENE UIT HET TWEEDE BEDRIJF

Adrienne **[op, met een beker koffie in haar hand. Ze gaat in de fauteuil zitten. Robin vlak achter haar op. Hij gaat op de bank zitten]** Mag ik u wat vragen?

Robin Gaat uw gang.

Adrienne Vindt u het echt belangrijk dat mijn man uw boek leest?

Robin Ik zou liever hebben, dat u mij uitlegt waarom u dat wilt weten.

Adrienne **[Haalt kalm adem]** Mijn man is stervende, meneer Bijlsma. Ik ben bang dat dat boek van u een enorme belasting voor 'm wordt. Daarom zou ik u willen verzoeken mijn man niet langer aan deze belofte te houden. Trouwens... **[kijkt hem geringschattend aan]** u kwam heel ergens anders voor, volgens mij.

Robin Dat laatste begrijp ik niet.

Adrienne U kwam toch voor mij?

Robin Voor... ú?... Ja sorry hoor, maar ik...

Adrienne U wilt me toch niet gaan vertellen dat dat met die bloemen écht was?

- Robin U bedoelt... omdat ik dacht dat die andere vrouw de vrouw van...
- Adrienne **[Ongeduldig]** Ja, dat bedoel ik ja. En ik zou het ook prettig vinden als u mij serieus nam.
- Robin O, maar ik verzeker u dat ik dat doe. **[Zucht diep]** Ik heb hier vandaag allerlei dingen gehoord, die mij behoorlijk in de war hebben gebracht, En wat er nu precies aan de hand is, is mij nog steeds niet duidelijk... Ook uw man maakte een opmerking, dat ik donders goed wist waarvoor ik langs was gekomen. Maar ik kan u verzekeren dat ik hier vandaag enkel en alleen voor uw man ben gekomen. **[wijst naar het manuscript]** Dit boek is heel belangrijk voor mij. En uw man zou adviezen kunnen geven die voor mij van onschatbare waarde zijn. **[zuchtend]** Maar als u zegt dat dit werk voor hem te belastend is voor zijn gezondheid, dan beloof ik u bij deze dat ik hem er niet langer meer lastig zal vallen. Ik wist dat het slecht ging met meneer, maar dat hij stervende is wist ik niet.
- Adrienne Dank u. U doet mij er een enorm plezier mee. Want de paar maanden die ik nog met 'm heb wil ik zo plezierig mogelijk doorbrengen.
- Robin Ik begrijp het. Maar spijtig is 't wel.
- Adrienne U zei zojuist dat u hier vandaag allerlei dingen hebt gehoord... Mag ik u vragen wat mijn man u heeft verteld?
- Robin Hij heeft me over de periode, dat hij in de gevangenis heeft gezeten verteld. En hoe hij in die rolstoel is terecht gekomen.
- Adrienne **[Lichtjes verbaasd]** Heeft hij u dat allemaal verteld? **[Haalt kalm adem]** Dan moet u indruk op hem hebben gemaakt. Want zover ik weet praat hij hier nooit met iemand over.

[Haalt kalm adem] Heeft u er mijn man naar gevraagd? Of begon hij er zelf over?

Robin We hadden 't over u en ineens begon hij me te vertellen hoe hij in die gevangenis is aangepakt.

Adrienne **[Geforceerd luchtig]** O... En eh... wat zei hij daar dan over?

Robin Dat eh... Ja, ik weet niet of ik u dat nu wel moet vertellen.

Adrienne **[Geforceerd luchtig]** O, maar ik kan wel wat hebben hoor. Vertelt u mij maar.

Robin **[schraapt zijn keel]** Nou, hij zei me dat u... er de oorzaak van was, dat hij die tijd in de gevangenis had gezeten. Maar hij zei er ook bij, dat het niet uw schuld was. Het was alleen maar door uw toedoen zo gekomen.

Adrienne **[Haalt kalm adem]** Dank u, dat u mij dit verteld heeft. **[haalt kalm adem]** Dit zijn namelijk dingen die hij mij nooit vertelt. **[zucht lang]** Dan lijkt het me wel zo eerlijk u te vertellen, waarom hij in die gevangenis terecht is gekomen.

Robin **[Kijkt haar even aan]** Ik durfde hem dat niet te vragen.

Adrienne Hij had het je ook niet verteld. Want hij is er niet trots op, wat hij toen heeft gedaan.

Robin Ik vind dat u een hele bijzondere man heeft, mevrouw. **[Haalt kalm adem]** U moet namelijk weten dat ik uw man als schrijver heel erg bewonder. Ik heb al zijn boeken gelezen. Wat ik nu het liefst zou willen was, dat hij mijn boek leest. Want hij heeft me zojuist toegezegd dat hij mijn boek, mocht hij 'm goed vinden aan

zijn uitgever zou geven. En hem zou vragen het uit te geven.

Adrienne O... Dat wist ik niet.

Robin Uw man kan heel bars zijn. Ik bewonder hem, vanwege wat hij allemaal geschreven heeft. Maar na zijn openhartige gesprek vanmorgen ben ik hem gaan mogen.

Adrienne **[glimlacht zwakjes]** Dat is aan u te zien. **[Haalt kalm adem]** Laat ik u als eerste vertellen dat ik het niet fijn vind, dat mijn man zo openhartig over mij is geweest. **[Haalt nu heel diep adem]** En de reden dat ik u hier iets meer over ga vertellen is, dat ik van u de belofte wil hebben, dat u het aan niemand verder vertelt.

Robin U heeft mijn woord.

Adrienne Daar ben ik blij om. Dank u. Maar ik waarschuw u alvast, ik ga het u ook vertellen, omdat ik daarna hoop dat u mijn man verder met rust zal laten.

Robin O...

LAATSTE SCENE VAN HET STUK

Peter **[schenkt een flinke scheut cognac in zijn glas]** Is paardrijden nou echt zo vermoeiend als ze zeggen?

Marie Paardrijden is een ontspanning, waar ik niet meer buiten kan.

Peter Een verslaving dus. Kan jij me even naar m'n fauteuil rijden Robin.

- Robin **[springt gelijk overeind. Pakt het glas van Peter over, helpt hem in de fauteuil plaats te nemen, geeft hem zijn cognac en gaat weer zitten]** Heeft u een eigen paard mevrouw?
- Marie Hé, geen ge-mevrouw hoor.
- Peter **[Geamuseerd]** Ze heet Marie. Zoals vroeger vaak werkvrouwen heette.
- Adrienne **[op tijdens deze laatste tekst met een opengemaakte fles witte wijn]** Ach, Ik hoor dat mijn man weer in een vrolijke penhartige bui is. **[Bij de bar schenkt ze 2 glazen in, geeft er een aan Robin en gaat met de ander zitten]**
- Peter **[Geamuseerd]** Of ze heette Mien, of Doortje, of Klaasje.
- Adrienne Ja, drink jij nou maar je glaasje. **[hierom moeten ze alle 4 lachen]** Dus je bent nog even met 'm gaan wandelen.
- Marie Ja, niets zo vermoeiend als een sikkeneurige ouwe man rondrijden. **[Lacht zacht]**
- Adrienne **[Lacht zacht]** Een ouwe sikkeneurige zeurpiet, die 't nooit met je eens is.
- Peter **[Met een uitgestreken gezicht]** En hier zit ik nou iedere dag tussen, Robin. Ik neem aan dat je met me te doen hebt?
- Robin Ik denk dat de dames het zwaarder hebben, meneer Overveen.
- Peter Zegt een man, die van mijn hulp afhankelijk is. Niet al te slim, als je 't mij vraagt.

Adrienne Of juist wel. Robin kent je nog maar heel kort, maar hij is er al wel achter dat je jou geen stroop om je mond moet smeren.

Peter Is dat zo, jongen?

Robin Ik denk niet dat u een man bent die van slijmen houdt.

Adrienne Wanneer ga je zijn boek lezen? **[Robin kijkt Adrienne verrast aan]**

Peter **[Kijkt Adrienne een tikkeltje verbaasd aan]** Het korte gesprek van zojuist schijnt erg verhelderend te hebben gewerkt merk ik. Je tutoyeert 'm niet alleen, je zet je ook nog in voor het goede doel. En als je haar voor je gewonnen hebt, jongen is het verder nog maar 'n fluitje van een cent.

Adrienne Hoe bedoel je dat, lieverd?

Peter **[Overdreven luchtig]** Och... Dat hij dan met mij ook alle kanten op kan. Wie aardig voor mijn vrouw is, staat bij mij in een goed blaadje.

Marie Kortom... Iedereen is aardig voor iedereen.

Dennis **[Op. Hij kijkt triomfantelijk naar Peter]** Ik wete, m'neer Overveen. **[Als Adrienne hem vragend aankijkt]** Ik wete raseltje van m'neer Overveen. **[Haalt heel diep adem en wil het net gaan vertellen als Marie er doorheen komt. Hij stoot al zijn adem uit en kijkt licht geïrriteerd naar Marie]**

Marie Welk raadsel heb je 'm opgegeven, Peter?

Peter Al sla je me dood. Ik geef hem er iedere week een. Welke was 't, jongen?

Dennis Die van trouwe met zus van weduwe. Bóeltje moeilijk raseltje.

- Peter O díe. Nou weet ik 't weer.
- Marie Hoe gaat die dan?
- Peter Is 't mogelijk dat 'n man kan trouwen met de zus van zijn weduwe?
- Marie **[denkt heel even na]** Nee, da's niet mogelijk. Of wacht-es.
- Dennis **[Wijst Marie aan en kijkt een beetje nijdig]** M'vrouw dokter niks zegge. **[Wijst zichzelf aan]** Dennis weet. Bóeltje moeilijk raseltje, maar Dennis weet.
- Peter Vertel 't ons dan maar, knul.
- Dennis **[Haalt overdreven diep adem. Zijn ogen beginnen weer trots uit te stralen. Het kost hem zichtbaar vreselijk veel moeite het antwoord in de goede volgorde te geven]** Vrouw van man dood... Daarna trouwe met zus... van dooie vrouw. **[Kijkt triomfantelijk van de een naar de ander. Hij eindigt weer bij Peter]** Dennis bóeltje knap!
- Marie Hé... wacht nou 'ns even... **[Dennis kijkt Marie nu heel nijdig aan]** Kan een man trouwen... met de zus van zijn weduwe?... En wat gaf jij nou voor antwoord, Dennis?
- Dennis **[Beseft dat hij zich opnieuw geestelijk moet inspannen. Zucht overdreven diep en maakt er ditmaal woeste hand- en hoofdbewegingen bij]** Vrouw van man dood... Daarna trouwe met zus... van dooie vrouw.
- Marie **[Denkt daar even over na. Grote ogen. Wijst Dennis aan en knikt]** Die jongen heeft 't goeie antwoord gegeven. Hij heeft 't raadsel opgelost. Die man was getrouwd met een

vrouw. Die ging dood en daarna trouwde die man met de zus van zijn dode vrouw. Dus deze dode vrouw was de zuster van zijn weduwe. Goh... goed hoor. M'n petje voor je af, Dennis.

- Dennis **[Kijkt glunderend van de een naar de ander]** Dennis bóeltje knap.
- Peter Ik heb er nog een voor je.
- Dennis M'neer vertelle. **[Armen wijd uiteen Grote ogen]** Dennis los-op.
- Peter Hoe ging die ook alweer? **[Knijpt zijn ogen dicht en denkt krampachtig na. Opent ze weer en kijkt wazig voor zich uit. Zachte stem]** Ik voel me... ineens... zo... **[Haalt heel langzaam heel diep adem]** Alsof ik...
- Adrienne **[springt overeind]** Péter! Wat is er?
- Marie **[springt overeind]**'t Lijkt me beter dat we 'm op bed leggen. **[Duwt meteen de rolstoel naar de haldeur. Adrienne loopt haar vooruit en opent de deur. Beiden af]**
- Dennis **[Robin is gaan staan en kijkt naar Dennis. Die grijnst hem op een rare manier aan]** M'neer vaker nie goed, m'neer, Daarna weer beetje goed. **[Vinger tegen zijn borst]** Dennis wete.
- Robin Ja ja.
- Dennis M'vrouw dokter bij m'neer. Bóeltje goed. M'vrouw dokter bóeltje knap. M'neer geen zorgje make. Zorgje make niks goed. M'neer weer gau de ouwe. **[Vinger tegen zijn borst]** Dennis wete. **[Aan Robins gezichtsuitdrukking is duidelijk te zien dat hij er weinig van snapt]** M'neer zitte. **[Maakt een wijds gebaar]** M'vrouw wille m'neer zitte.

- M'neer op g'mak voele. M'vrouw boeltje prettig. M'neer drankie? Dennis hale drankie. **[ziet het glas]** O, m'neer heeft nog glaasie.
- Robin **[Denkt na. Snapt dan wat hij bedoelt]** Nee... Nee, dank je voor het aanbod, maar ik hoef niets. **[Haalt kalm adem]** Is er iets wat ik kan doen?
- Dennis M'neer niks doen. M'neer niks doen is boeltje best. M'vrouw boeltje prettig. **[Dennis knikt en gaat zitten]** Dennis hep meissie. **[Grijnst breed]** Dennis hep heel knap meissie. Bóeltje mooi. Haar van goud. Haar glanse in de zon. Dennis bóeltje prettig. **[Kijkt met een overdreven blij gezicht naar Robin]**
- Robin **[Weet zich met de situatie geen raad]** Jij, eh... hebt 'n meisje.
- Dennis Dennis trouwe en bóeltje massa kindre. Eerst jonge. Jonge noeme we Peter. Naar m'neer. M'neer bóeltje prettig. Dan meissie. Meissie noeme we Nellie. Naar Nellie. Zo heet meissie van Dennis. Nellie. Móói meissie. Bóeltje knap. **[Grijnst weer schaapachtig naar Robin]**
- Robin Dat is 'n hele verantwoording, hoor... Kinderen.
- Dennis **[Probeert het woord uit te spreken]** Verran... Verran... wóóóór... ming. Wat is... Vvvvverran... wóóóór...ming?
- Robin Laat maar.
- Adrienne **[Op. Haar gezicht is bleek geschminkt. Ze is slechts een klein beetje uit haar doen. Ze gaat vlak voor Dennis staan]** Meneer Overveen is gestorven, Dennis.

- Dennis **[Kijkt Adrienne ongelovig aan] M'neer dóód? [Adrienne knikt. Dennis kijkt haar lang aan. Dan vertrekt zijn gezicht tot een masker van pure smart. Langzaam legt hij zijn armen om Adrienne heen]**
- Adrienne **[Klemt hem stevig tegen zich aan en wrijft over zijn rug. Dit duurt maar heel even. Dan duwt ze hem iets van zich af] Hij is heel rustig gestorven. Heel vredig. Ga maar even naar hem toe. [Dennis loopt met 'niets ziende' ogen af]**
- Robin **[Is tijdens haar opkomen opgestaan] Is er niets meer aan te doen?**
- Adrienne Hij wilde het zo. We mochten niemand laten komen. Dat hebben zo met 'm afgesproken. En daar houden we ons aan. **[Glimlacht droevig]** Het is ook maar beter zo. Hij had de laatste tijd ongelooflijk veel pijn.
- Robin 't Spijt me.
- Adrienne 't Spijt me dat je er bij betrokken bent.
- Robin Dat is niet erg. Kan ik iets voor je halen?
- Adrienne Nee, dank je. Ik voel me heel zeker. Nee, dat zeg ik verkeerd... **[Haalt kalm adem]** Ik voel me verdrietig en opgelucht tegelijk. **[Gaat in de fauteuil zitten]** Ik zou toch wel iets willen. Wil je zo lief zijn een cognac voor me in te schenken. **[Deurbel. Adrienne reageert niet. Ze staart in gedachten voor zich uit]**
- Robin Ik doe wel even open. **[af. even later komt Boris op. Gekleed in een driedelig kostuum en overjas]** Deze meneer vroeg naar meneer Overveen?
- Adrienne **[Kijkt nu pas op] O...**

- Robin Vind je 't goed als ik even naar je man ga?
- Adrienne Hè?... O... Ja... Ja, da's goed. **[Robin af]**
- Boris Ik kwam voor meneer Overveen. Ik zou hier al vanmorgen zijn, maar er is het wat tussengekomen. Is meneer Overveen aanwezig?
- Adrienne Meneer Overveen is gestorven.
- Boris O... Dat spijt me. **[Haalt kalm adem]** Wel... in dat geval. Dan eh... lijkt 't me beter dat ik weer ga. Neemt u mij niet kwalijk. **[Loopt naar de haldeur]**
- Adrienne Meneer? **[Boris draait zich om]** Waar kwam u eigenlijk voor?
- Boris Bent u mevrouw Overveen? **[Adrienne knikt]** Dan is het antwoord erg pijnlijk voor u. 't Lijkt me beter dat ik nu ga. **[Loopt weer naar de haldeur]**
- Adrienne Zeg... **[Boris draait zich om]** bent u soms gestuurd door het huwelijksbureau?
- Boris **[Beetje verrast]** O... U eh... U wist ervan?
- Adrienne **[Kijkt Boris heel even aan]** Ja... **[hele smalle glimlach]** Goedemiddag.
- Boris Goedemiddag, mevrouw. **[Af]**
- Dennis **[Op. zachte stem]** O, m'vrouw... **[Hij kijkt verscheurd door verdriet naar Adrienne. Ze loopt meteen naar hem toe en sluit hem in haar armen en wrijft hem weer over zijn rug]**
- Dennis **[Rukt zich los en kijkt haar verschrikt aan. Obstinaat]** Néé! Néé! **[Adrienne schrikt ervan. Dennis weer obstinaat]** Dennis moet

tróóste! M'vrouw moet mij niet tróóste! M'neer dood. Dennis moet m'vrouw tróóste!

Adrienne **[Met een verdrietige glimlach]** We troosten elkaar, lieverd. **[Ze wil hem weer tegen zich aan drukken]**

Dennis **[Doet een pas achteruit. [obstinaat]** Néé! Dennis nu weg. Dennis trug als hij weer bóeltje geppie is. Dan Dennis m'vrouw tróóste! **[Rent af. Adrienne kijkt hem na en schudt, verdrietig glimlachend, haar hoofd]**

Robin **[Op]** Hij ligt er heel vredig bij... Alsof hij... **[Zucht]**

Adrienne Alsof hij opgelucht is dat het voorbij is. Hij hield zijn pijn altijd zo goed voor me verborgen. Alsof hij me in bescher... **[Haar stem breekt. Haar gezicht verandert in een grimas van verdriet en pijn. Als Robin naar haar toe wilt lopen maar twijfelt zegt ze zacht]:** Hou me vast, ik heb 't koud.

Het nummer: **'Just Say I Love Him...'** van **Nina Simone** langzaam op laten komen tot redelijk hard.

Robin neemt haar in zijn armen. Adrienne rust met haar hoofd tegen zijn schouder. Hij streelt zachtjes haar haren.

Als Nina de titeltekst heeft gezongen komen de anderen op. Marie duwt de rolstoel, met Peter erin. Iedereen gaat naast elkaar staan en buigt voor het publiek.